

LIEFDE IN DE PRAKTIJK

Katy Turner

Liefde
in de
praktijk

De dierenarts aan zee

Vertaald door Olga Leonhard

eceaan

Oorspronkelijke titel *The Best Thing That Never Happened to Me*

© 2023 Katy Turner

© 2023 Nederlandse vertaling Olga Leonhard / Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeeld © Shutterstock

NUR 302

ISBN 978 90 468 3073 4

www.oceanboeken.nl

Ken je dat gevoel, alsof het tapijt onder je voeten wordt weggetrokken? Dat was precies hoe Holly zich nu voelde. Of nou ja, hoe ze zich zou voelen als het tapijt niet al opgerold en wel achter in een verhuisbusje lag.

‘Een jaar in Schotland?’ Ze herhaalde Judiths woorden.

‘Het vliegt echt zo voorbij,’ zei Judith. ‘Zo jammer dat de dierenarts die jij zou vervangen toch besloot om in Ascot te blijven. Iets met haar partner die op het laatste moment van gedachten veranderde en een jaar langer in Londen wilde blijven voor werk. Maar zij is ook een voormalige studente van mij en ik weet zeker dat ze hun verhuizing naar Manchester volgend jaar wél doorzetten. Dan komt de positie die je nu zou krijgen alsnog vrij.’

Holly kon wel huilen. Ze wilde koste wat kost weg uit Londen en tot vijf minuten geleden leek alles in kannen en kruiken. Met de nieuwe baan bij VetCo Ascot waren al haar wanhopige gebeden verhoord. Toen het bij haar vorige baan helemaal in de soep was gelopen had Judith, haar voormalige docente en mentor van de universiteit, haar een paar vacatures doorgestuurd, waaronder deze functie in Ascot. Het had perfect geklonken.

Toen Holly niet antwoordde, ging Judith verder. ‘En Eastercraig is een van de mooiste plekjes op de Britse Eilanden. Een waar paradijsje op aarde.’

Allemaal leuk en aardig, zo’n paradijsje op aarde, maar – koortsachtig zocht Holly op haar laptop naar een kaart van het gebied – Eastercraig was een flink eind van Ascot vandaan. Sterker nog, het leek overal ver vandaan. Ze keek haar kamer rond, naar de stapels dozen gevuld met al haar aardse bezittingen.

‘Ik was helemaal klaar om aan de slag te gaan.’ Holly probeerde niet wanhopig te klinken. ‘En... ik ben al ingepakt en klaar voor vertrek.’

Ze beet op haar lip. Wat nou tapijt – de volledige grond zakte onder haar voeten weg. Toen ze tien minuten geleden een telefoontje kreeg van Judith, had ze verwacht wat handige informatie over de praktijk te krijgen. Wie haar collega’s zouden worden bijvoorbeeld, of wat roddels over de vaste clientèle. Niet de mededeling dat ze, in plaats van te starten bij de fantastische VetCo Ascot kliniek in Berkshire, moest vertrekken naar een of ander verafgelegen gat in de Schotse Hooglanden waar ze nog nooit van had gehoord. Voor een heel jaar.

Holly kromp ineen. Hoewel ze nog geen officieel contract had getekend met VetCo, had ze erop vertrouwd dat het goed zat. Ze had een heel fijn gesprek gehad met de leidinggevende, die haar had verteld dat er een appartement was waar ze in kon verblijven, dat de positie over een maand vrij zou komen en dat Holly haar van alle kanten was aanbevolen. Alles leek samen te komen. Holly had oprecht geloofd dat ze was aangenomen. Dat het contract nog in orde zou worden gemaakt, niets meer dan een formaliteit.

Het was niet de eerste keer dat ze ervan uit was gegaan dat ze een baan had binnengesleept terwijl dat niet het geval was. Goedgelovige Holly. Misschien had ze in haar haast om Londen te ontvluchten op de zaken vooruitgelopen; was de baan in Ascot een gevalletje van ‘de wens is de vader van de gedachte’ geweest. Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. Toen Judith weer sprak, klonk ze vriendelijk maar vastberaden. ‘Ik snap dat het een beetje onverwachts komt. Maar je spullen kun je zolang bij mij kwijt, ik heb ruimte over in mijn schuur. En je gaf aan dat je sinds de universiteit niet meer met boerderijdieren had gewerkt – ik dacht dat je blij zou zijn met de kans om daar ervaring mee op te doen.’

Nog iets waar Holly niet op zat te wachten. ‘Maar de taakomschrijving en het sollicitatiegesprek... ik dacht dat de nadruk lag op gezelschapsdieren.’

‘Het is een functie voor een ervaren dierenarts en die moet van alle markten thuis zijn. Een aanbevelingsbrief waaruit blijkt hoe breed onderlegd je bent kan echt het verschil maken als de positie bij Ascot weer vrijkomt. Veel pony’s hier, snap je. Bovendien, wat betreft de baan in Eastercraig – het is een gunst aan een oude studievriend van me. Die heeft per direct iemand nodig, want je voorganger is plotseling vertrokken.’

Holly wreef in haar ogen en woog de voor- en nadelen die in haar opkwamen tegen elkaar af. Het grootste nadeel was dat het niet klonk alsof ze er zelf iets over te zeggen had. ‘Misschien heeft het wel iets,’ wist ze uit te brengen.

‘In het sollicitatiegesprek zei je dat je graag een uitdaging aangaat.’

Verdorie! Judith had Holly’s eigen woorden tegen haar gebruikt. ‘Dat is ook zo. Maar –’

‘Op je cv stond dat je een natuurliefhebber bent.’

‘Dat is ook zo. Het is alleen –’

‘Dan ga je Eastercraig gewéldig vinden. Zal ik tegen Hugh zeggen dat je volgende week begint?’ vroeg Judith.

‘Uhm, oké.’ Holly probeerde niet al te beteuterd te klinken. Een baan was tenslotte een baan. Ze was niet in een positie om veeleisend te zijn. En ze zou in elk geval vertrekken uit Londen. ‘Dank je wel, Judith, ik waardeer al je hulp.’

‘Het spijt me dat ik je hiermee overval, maar ik ben blij dat we dit zo hebben geregeld, Holly. Ik kijk ernaar uit je volgend jaar terug te zien, en in de tussentijd houden we contact. Heel fijn om je te spreken. Fijne avond nog.’

Heel fijn? Dat is niet hoe Holly hun gesprek zou omschrijven. Hoe had dit kunnen gebeuren? Niet dat het iets uitmaakte – haar zelfvertrouwen was zo verpletterd door Judiths overdonderende

mededeling dat ze zich overal zwakjes mee in had horen stemmen.

‘Tot ziens,’ zei ze, met een bedeesd stemmetje.

Judith hing op en Holly zat als verlamd op haar bed. Ze sloot haar ogen en probeerde het nieuws te verwerken. Niet Ascot, Berkshire, maar Eastercraig, Schotland. Geen huisdieren, waar ze zich op had voorbereid, maar werk op boerderijen, waar ze totaal níét op was voorbereid. Niet de gewilde baan bij een voor-
aanstaande praktijk, maar een functie die klonk alsof haar voorganger ervan was weggevlucht.

Holly was er zo zeker van geweest dat ze alles weer onder controle had, maar niets bleek minder waar. Nog geen maand geleden had ze haar vorige baan bij de Francis Dierenkliniek moeten verlaten. En nu voelde het alsof een volgende haar zo-
maar in een onbewaakt moment werd afgepakt. Ze keek opnieuw naar de kaart.

Eastercraig was echt aan het einde van de wereld. En dan nog verder. Toch zou, na het vernederende fiasco met de maffia-familie Francis, een beetje afstand – een flinke afstand, letterlijk – haar weleens goed kunnen doen. Misschien was dit toch zo’n slecht plan nog niet.

Zo kwam het dus dat Holly Anderson zich, op een ijskoude dag in januari, op de boulevard van Eastercraig bevond. Ze stond met haar rug naar de MacDougal Dierenkliniek en nam het uitzicht in zich op, waarbij ze zich afvroeg hoe koud het water zou zijn. Even wennen dekte de lading waarschijnlijk niet, dacht ze bij zichzelf, maar toch wilde ze erin gaan. Of erop. Toen ze eenmaal over de eerste schrik van haar langdurige overplaatsing naar het verre noorden heen was, had ze besloten om er het beste van te maken.

Een dag eerder was ze met de auto uit Londen vertrokken, met een tussenstop in Edinburgh waar ze bij vrienden had overnacht. Vanochtend was ze vroeg opgestaan om nog voor de lunch in Eastercraig aan te komen. Toen ze de Schotse Laaglanden was uitgereden, waren de brede snelwegen overgegaan in smallere kronkelweggetjes, en door haar oren die af en toe plopten had ze beseft dat ze de hoogte inging. Voorwaarts en opwaarts, had ze gedacht.

Uiteindelijk, na een tocht door kronkelige bergpassen, heideachtige landschappen en donkere dennenbossen, was Holly een langgerekte heuvel afgereden en bij de kust aangekomen. En toen, nadat ze de auto had geparkeerd op het parkeerterrein van Eastercraig, was ze gaan wandelen langs de kust, waar een brede boulevard naast de weg liep.

Daar was de Noordzee, zo kalm als ze maar kon zijn. Op een paar kleine golfjes na, die de vissersbootjes in de halvemaaanvormige, natuurlijke haven heen en weer deden schommelen, was de zee helemaal stil. Een paar verdwaalde wolkjes, waar het zwakke briesje nauwelijks vat op had, waren zichtbaar aan een verder strakblauwe hemel. Holly ademde diep in, en proefde de prikkelend koude, zilte zeelucht; heerlijk verfrissend na al die jaren in de grote stad.

Ze dook nog wat dieper weg in haar jas. Achter haar was het stadje zelf. Althans, ze dacht dat het een stad was, al was het niet erg groot. Het zou ook een flink dorp kunnen zijn. Hoe dan ook, het leek in niks op Milton Keynes, waar ze was opgegroeid. Of Londen, waar ze het grootste deel van haar twintiger jaren had doorgebracht. Of het groene Ascot, waar ze had gedacht te gaan werken. ‘Ascot, verdorie,’ zei ze hardop, waarbij ze opnieuw de schok voelde die Judiths woorden hadden opgeroepen.

Eastercraig bleek echter – en hierin moest Holly Judith gelijk geven – een waar paradijsje. Het was ontzettend mooi, romantisch zelfs, met witte huisjes en een paar statige bruinrode ge-

bouwen. Iets verderop langs de boulevard stonden schattige rijtjeshuizen geverfd in vrolijke regenboogtinten. Aan een kant van de haven had ze een pub gespot, evenals een levensmiddelenwinkel, een apotheek en een buurtcafé met in de etalage een piramide van ronde zoete broodjes. Bij de aanblik van die lekkernijen voelde ze zich iets minder ellendig over de ongelukkige combinatie van factoren die hadden geleid tot haar plotse linge vertrek naar Schotland.

Maandag was Holly's eerste werkdag, maar het had haar fijn geleken om vast voor het weekend aan te komen, zodat ze haar collega's kon ontmoeten en een paar dagen de tijd had om vertrouwd te raken met haar nieuwe omgeving. Ze had zich vorgenommen om, als ze alles had uitgepakt, haar sportschoenen aan te trekken en een flink eind te gaan hardlopen. En als het weer mooi was dit weekend, kon ze haar supboard meenemen om de kust te verkennen, waar ze misschien nog een verdwaalde zeehond tegen zou komen. Alles om maar niet stil te hoeven zitten.

Holly draaide zich om en wierp een zenuwachtige blik op de dierenkliniek, alsof het een briesende stier was die tegenover haar in de arena stond. Judith had haar nauwelijks informatie gegeven over Hugh MacDougal of zijn werknemers. Van Hugh had ze een beknopte e-mail ontvangen over haar functie in Eastercraig – wanneer ze moest beginnen, waar de praktijk was – maar daarna niets meer. Het voelde als een grote sprong in het diepe, en haar maag draaide ervan om.

Holly haalde even diep adem. Niks om je druk over te maken, zei ze tegen zichzelf. Ze was een goede dierenarts. Ze kende de kneepjes van het vak. En wat ze niet wist, zou ze zich gauw genoeg eigen maken, toch? Ze was nog niet zó lang geleden afgestudeerd. Voor het grootste deel zou het gaan om huisdieren. Misschien wilde Hugh het werk wel zo verdelen dat hij naar de boerderijen ging en zij de praktijk voor haar rekening nam. Hoe-

wel ze voor die aanbevelingsbrief juist een brede werkervaring op moest doen. Opnieuw kneep haar buik samen.

Nadat ze een fractie van haar gebruikelijke zelfvertrouwen had teruggekregen en ze het echt niet langer uit kon stellen, strekte ze haar rug en stak met opgeheven hoofd de straat over. Het belletje van de praktijk rinkelde toen ze de deur openduwde. Een vriendelijk ogende vrouw met bruin haar en felroze lippenstift keek op vanachter de balie.

‘Goedemorgen. Kan ik je ergens mee helpen?’ vroeg ze, in een vrolijk Highlands accent.

Holly aarzelde en keek om zich heen. De vrouw glimlachte haar verwachtingsvol toe. De wachtkamer zag er uitgeleefd uit, van de afbladderende verf op de muren tot de banken, waar de vulling uit meerdere gaten tevoorschijn piepte. Even be kroop Holly een angstig gevoel. Was dit wel echt? Misschien zat ze midden in een boze droom.

‘Ik ben Holly Anderson. De nieuwe dierenarts?’

Het klonk als een vraag, in plaats van een constatering. Een grote golf van paniek. Misschien zou ze nu elk moment wakker worden en aan haar eerste werkdag bij VetCo Ascot beginnen. Goeie genade! Wat was er met haar verstand gebeurd? Het was alsof ze het had achtergelaten op de toonbank van het tankstation op de grens tussen het zuiden en het noorden van Engeland.

Het gezicht van de jonge vrouw klaarde op. Ze stond op om haar de hand te schudden. ‘Chloe MacKenzie-Ling, receptioniste. We verwachtten je al.’

Toch geen droom dus, hemel zij dank. Holly slaakte een zucht van verlichting en schudde Chloe’s hand. ‘Aangenaam kennis te maken. Ik wilde even mijn gezicht laten zien, hallo zeggen. En ik begreep dat jij mijn huissleutels hebt?’

Chloe rommelde wat in een laatje en haalde een envelop tevoorschijn. ‘Zeker. Het is hier vlakbij aan het water – Sea Spray. Het mooie huisje met het bankje buiten. Ik ben enorm jaloers.

Fabien heeft het onlangs nog opgeknapt. Handgeschilderde tegeltjes, antiek koperbeslag, een neutrale maar niet te neutrale inrichting. Mag ik een kijkje komen nemen als je een beetje bent gesetteld?’

Holly snapte er weinig van, maar ze wilde graag nieuwe vrienden maken. ‘Zeker weten! Kom maar langs voor een kopje thee dit weekend – ik heb niks in mijn agenda staan.’

Chloe schreef iets op een post-it. ‘Heel graag. Hier, dit is mijn nummer.’

Holly begon zich net af te vragen wat haar te wachten stond in het huisje, toen een deur links van de receptie openging en een man met een zongebruinde huid, een bos donkere krullen en fonkelende ogen de kamer binnenstapte. Hij trok zijn medische schort recht, leunde tegen de balie en vouwde zijn armen over elkaar.

‘Ah, de vreemdeling is gearriveerd,’ zei hij, terwijl hij zijn wenkbrauwen optrok. ‘Wat zullen we eens met je doen? Je voeren aan de plaatselijke bewoners?’

Jeetje, hier had ze geen rekening mee gehouden. Dat mensen haar niet aardig zouden vinden. Holly voelde hoe de zenuwen weer grip op haar kregen; ze had geen gevoel meer in haar tenen.

‘Doe niet zo vervelend.’ Chloe keek de man strak aan. ‘Dit is Paolo Rossini, onze dierenartsassistent.’

Paolo gniffelde en bracht zijn handen naar zijn zakken. ‘Ik plaag je maar, joh. Ik ben juist blij met een nieuw gezicht hier in het stadje. De afgelopen veertien maanden heb ik de zijdelingse blikken en het weinig subtiele gefluister moeten doorstaan. Nu verschuift hun aandacht vast naar jou. Al is het maar omdat je eruitziet alsof je rechtstreeks uit een Noorse sage tevoorschijn bent getoverd.’

Holly merkte het nauwelijks meer op als mensen haar aanstaarden – daar was ze lang geleden al aan gewend geraakt. Toch gebeurde het vaak. Met haar een meter tachtig was ze flink wat

centimeters langer dan haar beide nieuwe collega's, met warrig haar dat ze in een rommelige vlecht droeg en blauwe ogen met een doordringende blik. Paolo had gelijk – met een tuniek en een harnas aan zou ze niet misstaan op een Vikingschip.

‘Dat vat ik maar op als een compliment,’ zei ze.

‘Zeker,’ ging hij verder. ‘Zo was het ook bedoeld. En mensen zijn hoe dan ook dol op de dierenarts.’

‘Een gemeenplaats, maar hopelijk waar, dat zal mijn verblijf hier een stuk dragelijker maken dan als ze me met hooivorken het stadje uit willen jagen,’ zei Holly. Paolo grijnsde.

‘Je wil nu vast naar huis om uit te pakken, maar heb je misschien zin om vanavond met ons mee te gaan naar de pub?’ vroeg Chloe.

‘Echt?’ Holly was blij dat ze mee uit werd gevraagd en dat het gesprek van onderwerp veranderde. ‘Nou, heel graag.’

‘Wij zijn daar vanaf een uur of acht,’ zei Paolo. ‘En kleed je vooral niet om. Het kledingvoorschrift is truien en spijkerbroeken, mocht je het je afvragen. Aangezien je uit de grote stad komt en zo. Niet te veel glitter en glamour, anders val je behoorlijk uit de toon.’

Holly wierp een vluchtige blik op haar outfit: een oude trui en skinny jeans. ‘Ik woon zowat in deze kleren. Is dit oké?’

‘Perfect,’ zei Chloe.

‘Dank je. Dan zie ik jullie straks,’ zei ze. Ze maakte aanstalten om te gaan, maar bedacht zich en draaide zich weer om. ‘Wacht even – is Hugh aanwezig?’

‘Die is vandaag in Ullapool, voor zijn tweewekelijkse spreekuur daar,’ zei Chloe. ‘Maandag wil hij het schema geloof ik wat omgooien, zodat je de omgeving kan leren kennen. Je zal hem dan wel ontmoeten.’

‘Heel goed! Ik kijk ernaar uit,’ zei Holly. ‘Tot straks.’

Enmaal buiten slaakte ze een diepe zucht van verlichting. Hoewel ze doorgaans altijd de moed erin hield, had ze echt in

haar piepzak gezeten over deze baan. Eastercraig was ver van huis en in elk opzicht onbekend terrein – hoe het eruitzag, hoe het er klonk en zelfs hoe het er rook. Niet per se in negatieve zin, maar wel dusdanig dat het haar flinke buikpijn had bezorgd toen ze voor het eerst uit de auto was gestapt.

Een beeld van VetCo Ascot doemde bij haar op, met de schitterende entree en de deuren die automatisch openden. De toekomst waar ze zo hard voor had gewerkt was zo dichtbij geweest. De armoedige inrichting die ze net had gezien, gaf haar het gevoel dat dit een grote stap terug was. En toch, je moet niet alleen op het uiterlijk afgaan, sprak ze zichzelf streng toe. Het ging niet alleen om de voorzieningen. De mensen waren ook belangrijk, al moest ze Hugh MacDougal nog ontmoeten.

De ontmoeting met Chloe en Paolo had in elk geval al iets van haar onzekerheid weggenomen. Ze hadden haar zo warm welkom geheten. En een bezoekje aan de pub op haar eerste avond was een goede manier om alle ins en outs over het stadje te weten te komen. Of was het toch een dorp? Dat kon ze Chloe en Paolo straks vragen.

In de kliniek keek Chloe Paolo aan.

‘En, wat is je indruk van haar?’ vroeg ze, zodra Holly de deur achter zich dichttrok.

‘Ze is lang,’ zei Paolo.

‘Niet zo flauw. Kom op.’

Paolo plofte neer op een van de wachtkamerstoelen en strekte zijn benen uit. ‘Ik weet het nog niet. Straks in The Anchor kunnen we haar eens goed uithoren.’

Als Paolo nog iets had willen zeggen, werd hij nu onderbroken door de praktijktelefoon. Hij ging twee keer over voor Chloe opnam.

‘MacDougal Dierenkliniek, met Chloe...’ zei ze met haar telefoonstem. Die had ze dusdanig geperfectioneerd dat hij warm klonk, maar op een professionele manier. Als een ingetogen, Schotse Marilyn Monroe.

De bromstem aan de andere kant van de lijn herkende ze meteen.

‘Hé Chlo! Kan je voor mij dubbelchecken of Hugh volgende week langskomt? Ik heb het niet genoteerd.’

‘Angus! Je moet echt een agenda aanschaffen,’ zei Chloe, met een weer met haar gewone accent.

Ze keek op van haar bureau en zag dat Paolo haar een veelbetekenende blik toewierp. Toen ze niet meteen antwoordde, gebaarde hij dat ze verder moest praten. Chloe voelde haar handen klam worden terwijl ze klooidde met de online agenda. *Die verdomde Paolo*. Toekijken hoe ze van haar stuk werd gebracht door een telefoontje van Angus.

‘Ik zoek het even op.’ Ze keek Paolo aan, die nu met zijn handen gebaarde als een dirigent tijdens de climax van een muziekstuk. ‘Hoe gaat het verder, Angus? Kom je nog naar de pub straks?’ Hierop stak Paolo zijn duimen op en knipoogde naar haar. Chloe beet op haar lippen terwijl ze de reactie afwachtte.

‘Ik kom misschien nog wel even aanwaaien.’

‘We nemen de nieuwe dierenarts mee.’

‘Ah.’

Chloe wist niet goed wat ze verder nog moest zeggen. Angus was niet bepaald de spraakzaamste man van Eastercraig, op z’n zachtst gezegd. En met een enkele lettergreep had hij het gesprek stilgelegd. Compleet dood laten bloeden. Chloe onderdrukte een zucht en ging weer over tot de orde van de dag. ‘Hugh komt maandag. Na de lunch.’

‘Dank je, Chlo. Spreek je later.’

‘Doei Angus.’ Ze vroeg zich af of hij het verlangen in haar stem kon horen.

Ze hing op en keek Paolo aan. Zich bewust van haar gloeiende wangen, bracht ze haar handen naar haar gezicht en kreunde. Ooit zou ze haar innerlijke Holly Golightly aanwakkeren en een lichtend baken van charisma en zelfvertrouwen zijn. Nu was ze niet meer dan een knipperlicht, een zweterig knipperlicht.

‘Nou, was dát even vreselijk,’ zei ze, terwijl ze haar voorhoofd fronste.

‘Komt hij naar de pub?’ vroeg Paolo.

‘Onduidelijk. Het klonk niet alsof het hem boeide dat ik daar zou zijn.’

‘Je moet wel doortastend zijn, Chloe.’

Chloe wierp hem een nijdige blik toe. Ze was de minst doortastende persoon die ze kende. Als ze niet beter wist zou ze denken dat ze half mens, half muis was. Paolo mocht haar dan aanmoedigen vanaf de zijlijn, het was moeilijk om je niet verslagen te voelen als de man met wie je een diep en betekenisvol gesprek wilde voeren iemand was van zo weinig woorden.

‘Fijn dat je mijn persoonlijke cheerleader bent,’ wist ze uit te brengen. ‘Maar misschien moet ik het opgeven.’

‘Opgeven? Je bent toch nog niet eens begonnen?’

Pijnlijk, maar wel de waarheid.

‘Moet jij niet wat dieren gaan verzorgen?’ Chloe veranderde van onderwerp.

Paolo grijnsde. Ze glimlachte naar hem, dankbaar dat hij nog steeds achter haar stond, ook als ze op wilde geven.

‘Hup, aan de slag. Volgens mij hoor ik Tiddles je naam roepen,’ ging ze verder. ‘Het is tijd voor zijn druppels.’

‘Oké, ik snap de hint.’ Paolo stond op en hief twee denkbeeldige pompons in de lucht. ‘Wees. Doortastend. Wees, wees doortastend,’ scandeerde hij.

Chloe keek toe hoe hij zich al ronddansend naar achteren begaf. Was het maar zo simpel als een paar mantra’s herhalen.

Nadat Holly haar koffers had uitgepakt, hulde ze zich in haar pufferjack tegen de kou en wandelde langs de kust naar The Anchor. In het donker kon ze de contouren van de golven zien die ze tegen de kademuur hoorde klotsen. Aan de buitenkant was de pub een saai, bescheiden gebouwtje. Binnen was het echter een en al uitbundigheid. De muren waren versierd met slingers van vissersnetten, boeien hingen van het plafond en mensen praatten luid en met een sterk accent.

Paolo wenkte haar vanaf een klein tafeltje in de hoek en stuurde meteen aan op een uitgebreider kennismakingsgesprek.

‘We hadden het net over hoe we onszelf het beste aan je kunnen voorstellen. We gaan jou allebei iets over de ander vertellen,’ kondigde hij aan, terwijl hij haar een gevaarlijk groot glas in-schonk. ‘Een mix van feiten en meningen.’

‘Hoho! Meningen? Als je je maar gedraagt,’ onderbrak Chloe hem.

‘Doe ik dat weleens niet dan?’ vroeg Paolo.

‘Je speelt nu de vermoorde onschuld, maar o wee als je een van mijn diepste, donkerste geheimen onthult.’

Holly trok een wenkbrauw op, terwijl ze het tempo van het gesprek probeerde bij te benen. ‘Heb je er veel dan?’

Chloe schudde haar hoofd. ‘Ach, nee. Niet echt.’

Paolo stak een hand in de lucht. ‘Kom team, we raken afgeleid. Ga jij maar eerst, Chloe. Je mag Holly alles over me vertellen wat je maar wil. Ik heb niets te verbergen.’

‘Zijn beste eigenschappen,’ begon Chloe, ‘zijn dat hij attent is

en gul en gevat. Daar staat tegenover dat je niet het mikpunt van zijn kritiek wil zijn.'

'Ach, wat ben je toch een tere bloem,' zei Paolo. 'Maar wel in positieve zin. En net als een bloem ruikt Chloe altijd lekker. En ze is gek op oude dingen. Vooral oude kleren, die haar altijd goed staan, en oude films.'

'Dank, Rossini, je mag er zelf ook zijn,' antwoordde Chloe. 'Een pietje-precies, dat is onze Paolo. Altijd tot in de puntjes verzorgd, en dat terwijl het gangbare uniform hier bestaat uit een wollen trui en sokken die eeuwen geleden al weggegooid hadden moeten worden.'

'Jij bent ook niet bepaald in spijkerbroek,' merkte Holly op.

Holly had zich niet verkleed voor ze naar de pub ging, zoals haar was opgedragen, maar het viel haar op dat Paolo zijn uniform had verruild voor een outfit in een soort Franse platte-landsstijl, met een vest en een stropdas. Chloe droeg wat ze in de kliniek ook al aanhad, een bloemetjesjurk met een ceintuur.

'Yep. Chloe draagt geen broeken. En ik doe niet aan denim,' zei Paolo. 'We hebben zo onze standaarden.'

'Wacht eens even,' sputterde Holly tegen, terwijl ze naar haar eigen outfit wees, die ze nu ineens wat sjofel vond. 'Je zei dat dit prima was.'

'Is het ook. We wilden gewoon niet de indruk wekken dat hakken en een nauwsluitende jurk de bedoeling waren,' zei Paolo.

'Dan valt de hele pub stil, heel stil, totdat de persoon in kwestie zich genoodzaakt voelt om te vertrekken. Terug naar Aberdeen bijvoorbeeld,' ging Paolo verder.

'Oké. Begrepen,' zei Holly. 'Jammer. Ik zal mijn nauwsluitende jurk in de kast laten hangen.'

Chloe's ogen werden groot. 'Ik dacht dat je eerder zei... We wilden je niet beledigen of zo.'

'Daar had ik je even,' grijnsde Holly. 'Ik heb twee jurken en die liggen allebei stof te verzamelen.'

Paolo glimlachte en Chloe haalde opgelucht adem. Holly nam een slok van haar drankje.

Holly had een volgende fles besteld en zette het dienblad op tafel om iedereen een glas in te schenken. Ze had hun advies opgevolgd en zich voorgesteld aan Mhairi, de uitbater, een vrouw van in de veertig met twee sleeve tatoeages en eentje van klimrozen in haar hals, en in elk oor ten minste zes oorbellen. Je deed er goed aan om Mhairi aan je kant te krijgen, had Paolo haar gezegd, aangezien dit de enige pub in het stadje was.

‘Is Eastercraig een stad, eigenlijk?’ Terwijl Holly ging zitten, herinnerde ze zich haar vraag. ‘Het is niet bepaald groot.’

‘O, zeker.’ Chloe knikte enthousiast. ‘Klein maar fijn, zoals men zegt, en Eastercraig is inderdaad piepklein. Maar toch echt een stad.’

Holly begon Paolo en Chloe steeds sympathieker te vinden – hun gegein over en weer stemde haar hoopvol dat het in de praktijk ook gezellig ging worden. Als Hugh net zo was als zij, zou ze er met plezier aan de slag gaan. Naarmate de avond vorderde kon ze zich steeds meer ontspannen. Dat kwam, in alle eerlijkheid, ook doordat ze al aan de tweede fles wijn zaten.

‘Dank hiervoor hè,’ zei Paolo, terwijl hij zijn glas pakte. ‘Vertel... wat vond je van het huis?’

‘Perfect,’ antwoordde Holly, terwijl ze het dromerige, lichte interieur van Sea Spray voor zich zag, dat goed paste bij haar opgeruimde aard. ‘De indeling beneden is ruimtelijk, met een prachtige nieuwe open keuken en een zachte bank met uitzicht op zee. Boven in de nok is een grote slaapkamer en een kleine badkamer met een douche. En dan het allermooiste: in de slaapkamer staat naast het raam een groot wit bad, van waaruit je liggend naar de oceaan kan kijken.’

Wat had ze geboft. Een piepklein vissershuisje in een lange straat met rijtjeshuizen, ongeveer vier minuten lopen naar de

kliniek. Het enige nadeel was dat ze geen excuus had om te laat te komen – maar dat kwam ze toch nooit. Het was zo prachtig dat ze er foto's van had gemaakt voor haar vrienden in Londen. Ze had er zelfs eentje gestuurd aan haar onmogelijke moeder.

Paolo bracht een hand naar zijn hart. 'Die rottige Fabien.'

Holly keek hem aan. 'Dit is de tweede keer dat ik zijn naam hoor. Hoe zit dat? Wie is hij en waarom wilde hij vertrekken uit zo'n prachtig huis?'

'Hij was de liefde van Paolo's leven,' zei Chloe, terwijl ze haar hand op Paolo's arm legde.

Paolo fronste zijn voorhoofd. 'Maar hij is ervandoor gegaan, de stomme sukkel. En hij komt voorlopig niet terug. Ik probeer het niet persoonlijk op te vatten, maar het is lastig.'

'Dus... jij en Fabien waren aan het daten?' vroeg Holly.

'Ik en Fabien – we waren samen. Of misschien hadden we iets samen. Ik weet het niet. Maar het is voorbij. Het was hoe dan ook niet algemeen bekend, dus graag niet verder vertellen.'

'Paolo valt op mannen.' Chloe boog zich naar Holly en fluis-terde: 'Als je daar nog niet achter was. En jullie waren absoluut samen, Paolo, ook al was het maar een paar maanden. Het was lastig omdat Fabien – een geweldige vent, daar niet van – niet aan zijn ouders of veel andere mensen had verteld dat hij homo was. Het was een gígageheim. En in plaats van ervoor te gaan, zette Fabe er een punt achter en sloot een tweejarig contract af bij een Zwitserse bank. In Zwitserland, ook echt.'

'Waar hij het aan gaat leggen met knappe buitenlandse mannen in maatpakken, ver van de loerende ogen van het stadje,' zei Paolo. 'Waarschijnlijk had hij de baan toch wel aangenomen, maar ergens vraag ik me af of hij niet gewoon de confrontatie met zijn familie uit de weg wilde gaan.'

'Ik weet zeker dat je de juiste persoon gauw tegenkomt.' Holly probeerde optimistisch te klinken. 'Hoe is de gayscene in Easter-craig?'